

Сливенци проповѣдватъ анатема на грѣцкитѣ владици. Черковната ни община не спира своитѣ действия. Тя нагласява околнитѣ села да действуватъ единодушно и пише „До Градецкото Общество: Любезны еднородцы! Съ настоящето си произхождамы да изявимъ радостлива за българскія народъ вѣсть; днеска сахатя по 5: получихме отъ телеграфа депеша въ която ни явява Г-нъ Золотовичъ (фенерски тѣ владици афоресаха наши тѣ Владици и народъ, и ный въ четвъртъкъ ще афоресамы тѣхъ, явете на околны тѣ си градове) това кратко изложение като приехмы заевихме незабавно на каймакамина си, какъ и ный тука на 2 мартъ ще направимъ и тържествувамы като празнувамы церковно, ще се испей и анатема връхъ грѣцкія патріархъ и неговы тѣ Владици; това въ знаяни и увѣреніе ваше: последувайте този примѣръ за да бждемъ въ едномысліе. Сливенъ 28 февруарія 1861 г. Ваши съсѣдни граждани (следватъ подписитѣ).

Смушение и негодувание. Известно е, че презъ 1868 г. отъ Гавриилъ Кръстевичъ и Йлар. Макариополски (съ негово съдействию) сж били изработени два проекта за царски ферманъ, съ който да се разреши автономността на българската църква. Проектитѣ сж били изработени на 3 октомврий 1868 год., а предадени на Патриаршията и българскитѣ представители на 10 октомврий с. г.

Иде срѣдата на 1869 г., а ферманътъ още неиздаденъ. Духоветѣ въ провинцията се смущаватъ, пкъ и разрешението не е лишено отъ известни интриги и противодействия. Затова сливенци отправятъ писмо до Българската община въ Търново, съ което намиратъ, че има „непростително немараніе, бездѣліе и отсжствіе на всѣко чувство на народно достолѣліе отстрана на нашитѣ представители въ Цариградъ“. И, като намиратъ че въ народа настѣпва „крайна унилость и постепенна деморализація“, даватъ планъ за обща едновременна постѣпка съ единна „жалба“ да се съобщи, че следъ голѣмата радостъ настѣпва крайно отчаяние чрезъ безконечното отлагане и дейцитѣ ни въ Ц-дъ да не приематъ никакво спогаждане и приемане вѣнъ отъ двата проекта.

Тържество. Не е мѣсто тукъ да се разглеждатъ сложнитѣ перипетии, презъ които минава въпросътъ за църковната самостоятелность, но ще добавимъ, че на 28 февруарий 1870 г. великиятъ везиръ Али-паша повикалъ отъ смѣсенія съветъ нашитѣ първенци Гаврилъ Кръстевичъ и х. Иванчо Пенчовичъ, а отъ гърцитѣ Алек-